

mindre — og det gør det jo — dog vil blive noget tilbage endnu i Løbet af 25 Aar. Der er et Slags Korrektiv for Rigtigheden af de Tal, jeg har tilladt mig at anføre idet man nemlig kan spørge: Til hvor mange er Krigsmedaillen blevet uddelt? Det fremgaar af de Oplysninger, der foreligger for mig, at 104,000 Individuer have modtaget Krigsmedaillen. Ganske vist vare de ikke alle uddelte i Aaret 1876, da var der kun, om jeg er indrer ret, uddelt 87,000; men hvis man for Aaret 1876 gjorde en Beregning efter Dødelighedsstatistikken over, hvor mange der endnu skulde have Krigsmedaillen eller havde Ret til den, vilde man komme til Tallet 20,000. 87,000 plus 20,000 udgør 107,000. Saa mange have ikke faaet Krigsmedaillen; men Tallet kommer dog temmelig nær, da der i de følgende Aar fandt supplerende Uddelinger Sted, og som jeg anførte: 104,000 have i 1876 og de efterfølgende Aar modtaget Krigsmedaillen. Sammenholder man efter Dødelighedstabelkerne det Tal, der saaledes er kommet op, om jeg saa maa sige, i Aaret 1876, med det Tal, som nu er udregnet for 1896, og som udgør 65,000, vil det kun blive en Overensstemmelse, der vil ikke deri indeholdes nogen statistisk Urimeelighed eller Modsigelse.

Det er de Tal, jeg har troet at maatte forelægge til Bedømmelse af Lovforslaget, men jeg skal dog tillade mig endnu en Gang at henpege paa, hvad jeg tillod mig at sige straks, at det ikke forekommer mig at være nogen aldeles rigtig Betragtning, der er gjort gældende, at alle Krigere skulde være hjemfaldne til Fattigvæsenet, naar de ikke kunne faa en Hjælp som den, der her er tiltænkt dem. Thi, som jeg sagde: Alderdomsforsørgelsen forekommer mig at være en hæderlig og god Hjælp, der kan ydes de pågældende. Jeg har ogsaa ladet det staa ved sit Værd, om det er rigtigt paa denne Maade at komme Kommunerne til Hjælp ved atter her at lade Statskassen tage Part i Udelsen af Alderdomsforsørgelsen. Vi ere jo nu komne til, at Staten yder Halvdelen, og det har jo under de mangfoldige Forhandlinger, der fandt Sted om denne vigtige Lov, været gjort gældende, at Kommunerne, naar Staten ydede Halvdelen, skulde vedblive at yde den anden Halvdel. Naar den ærede Ordfører har sagt: Ja, men Kommunerne trænge yderligere til Hjælp, vil jeg foreløbig lade det staa aldeles uimodsagt; men der er jo ogsaa andre Veje, hvorved man kan komme Kommunerne til Hjælp, nemlig gennem Bestatningen, og saa gerne jeg vil indrømme, at Statstrykket hviler stærkt paa Kommunerne, saa sandt er det ogsaa, forekommer det mig, at man, naar man vil lette dette

Tryk, maa komme dertil ikke gennem indirekte Foranstaltninger som denne, men derimod gennem Reformen paa Skattevæsenets Omraade. Naar jeg tillod mig at sige, at der var stor Forskel paa at udtale Sympati for Krigerne og at yde dem Hjælp i klingende Mønt, vil jeg dog yderligere gøre den Betragtning gældende, at efter Forslaget, som det foreligger, vil det, i det mindste efter min Formenting, ikke en Gang være retfærdigt at yde saa mange Hjælp, som der her paatænkes. Thi, skønt Hovedmassen af Landets Forsvarere naturligvis ere brave og hæderlige Mænd og villige til Opfyldelse af deres Fædrelandspligt, kan der ogsaa mellem disse være enkelte, der aldeles ikke opfylde deres Pligt, men som ligesom maa siges at være uværdige Krigere; men ogsaa disse ville efter Lovforslaget kunne erholde Hjælp. Det forekommer mig i det hele noget tvivlsomt, om man skal gaa til at yde alle Krigere Hjælp paa den foreslaede Maade. Saaledes er det jo sket i Nordamerika; man har ogsaa der set betydelige Misbrug af de Pensioner, som ere ydede, og jeg tror, at man bør tage Afstand fra Tanken baade i sin Almindelighed, og specielt som den her tænkes udført. Derfor tror jeg jo ikke, at man aldeles skal lægge Hænderne i Skødet og ikke tage de Spørgsmaal op, om der kan ydes Krigerne Anerkendelse. Jeg for mit Bedkommende har gjort det, om end kun — det indrømmer jeg — efter en overmaade begrændset Maalestof. Jeg har nemlig med Henhyn til en enkelt Del af disse Krigere, nemlig de pensionsberettigede af Underklasserne, som ere pensionerede efter Loven af 9de April 1851 og affædigede, inden Loven af 20de November 1876 kom, og som ikke falde ind under den ny Lov af 8de Maj 1894, stillet et Endringsforslag til Finansloven om et Tillæg til disse af 15 pCt. af den Pension, de nu have. Jeg har stillet denne Endring til Finansloven, men den er kommen saa sldig til Finansudvalget, skønt det skete før Jul, at den ikke kan komme frem før til 3dje Behandling. Jeg har dog villet anføre dette som et Bevis paa, at jeg ikke er aldeles blind for, at der paa enkelte Omraader kan ydes en efter Forholdene passende Hjælp ogsaa til den Klasse af Medborgere, som jeg lige saa fuldt som de ærede Forslagsstillere har Sympati for.

N. Pedersen: Det er kun nogle saa Ord, jeg ønskede at knytte til dette Lovforslag. Da den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremsatte dette Forslag, udtalte han, at det var en Glæde, at disse Folk, der havde kæmpet for Fædrelandet, skulde